

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9. třídy ZŠ a MŠ Proseč - školní rok 2018/2019 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Jméno	pohádka, ilustrace
Alice Bukáčková	pohádka, ilustrace
Jan Májik	pohádka, ilustrace
Jan Pospíšil	pohádka, ilustrace
Jiří Janecký	pohádka, ilustrace
Soňa Kynclová	pohádka, ilustrace
Tomáš Málek	pohádka, ilustrace
Kristýna Mrvišová	pohádka, ilustrace
Ondřej Zelinka	pohádka, ilustrace
Petra Kynclová	pohádka, ilustrace
Barbora Schejbalová	pohádka, ilustrace
Jindřich Sodomka	pohádka, ilustrace
Denisa Šlégrová	pohádka, ilustrace
Kristýna Stejskalová	pohádka, ilustrace
Tereza Vášková	pohádka, ilustrace
Tereza Volfová	pohádka, ilustrace
Andrej Češka	pohádka, ilustrace
Marie Jenišťová	pohádka, ilustrace
Šárka Hurychová	pohádka, ilustrace
Tereza Netková	pohádka, ilustrace
Kristýna Sochová	pohádka, ilustrace

OBSAH

O RÁČKOVI DAVIDKOVI.....	3
O SMUTNÉ JEDLIČCE EVIČCE	4
BLUDIŠTĚ STRACHU	5
BUDÍK.....	6
O SPLNĚNÉM PŘÁNÍ	7
RYBÁŘ.....	8
LESNÍ VÍLA.....	8
KOUZELNÝ STROM.....	9
POHÁDKA O PLYŠOVÉM MEDVÍDKOVI	10
DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY AMÁLKY	11
O JENÍČKOVI A JELENOVI	12
O NESPOKOJENOSTI	14
ŽIVOT PAVOUKA.....	15
O STARÉM VYKOTLANÉM DUBU.....	16
O ČTYŘLÍSTKU.....	17
KARKULKA ALIAS OTESÁNEK	19
PRINCEZNA A JINDŘICH	19
TOVÁRNA NA SLADKOSTI	21
O ŽIRAFĚ A KOBLÍŽKOVI	21
PEKELNÁ ŠKOLA.....	23
Příloha: Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku.....	24

O RÁČKOVI DAVÍDKOVI

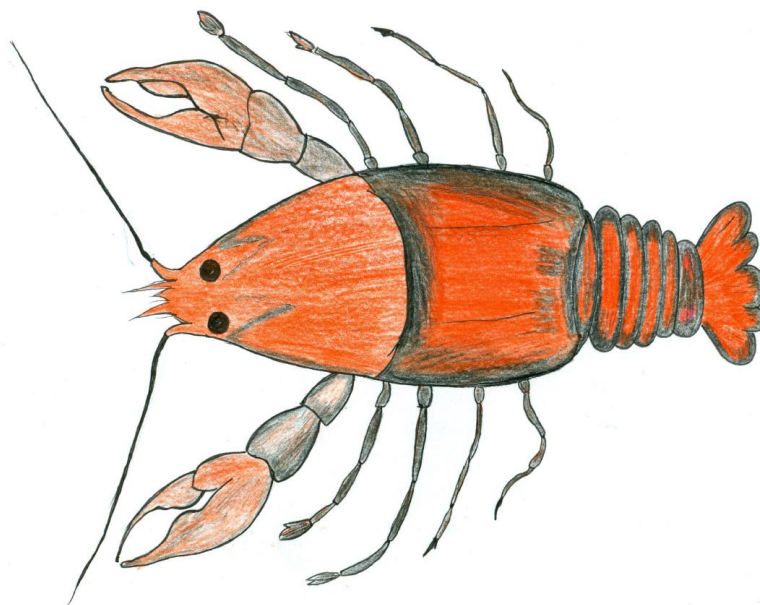
Alice Bukáčková

Když na světě ještě vládl klid a pohoda, nebyla velká města a nejezdila auta, lidé žili v rovnováze bez bojů a závisti, luční víly tančily k ránu na mechové trávě. A právě tehdy se odehrál tento příběh.

V jednom malinkém, a přece krásném potůčku, žil stydlivý ráček jménem Davídek. Byl to moc hodný, milý a krásný rak, ale jednou drobností se přeci jen lišil od ostatních raků. Měl krásná rudá klepeta, která se leskla jako vodní hladina. Měl dokonce i přenádherné fousky, stejně dlouhé jako byl on sám. Jenže tenhle náš Davídek měl velkou vadu - neuměl chodit pozpátku.

Davídek bydlel v potůčku u lesíka, kam se k ránu chodívala napojit všelijaká zvířátka, a proto, i když byl sám, měl mnoho přátel. Zvířátkům nevadilo, že nechodí pozpátku. Ona sama přece také chodí popředu, nesoudili ho za to. Naopak si náramně rozuměli. Ladne srnky, které běhávaly až k prameni potůčku, mu vyprávěly o okolí a on jim na oplátku povídal o dalekém, bledě modrém moři, ve kterém se odráží slunce jako v zrcadélku.

Jednou se šel osvěžit i malý jezeček Eriček. Byl upovídaný, ale velmi chytrý. Pamatoval si všechno, na co se kdy zeptal, i to, co mu kdo kdy odpověděl. Ve vodě zahlédl Davídka, jak se se vyhřívá na oblázku. Zavolal na něj a pustil se s ním do řeči. Povíдали si, až Erička napadla jedna otázka: „Proč neumíš chodit pozpátku, když všichni raci široko daleko chodí pozpátku?“ zeptal se opatrně. „Víš, to je tak...“, Davídek si povzdechl a začal vypravovat: „Před několika lety nežili ryby a raci takhle klidný život. Ryby záviděly rakům jejich silná klepeta a raci zase rybám rychlé ploutve. Začali se srovnávat. Ryby předváděly svoje plovací schopnosti a dokonce sumec Fousek se vytahoval, že má delší fousky než všichni raci dohromady. Jeden z nejvyšších raků se rozzlobil. Řekl si, že takhle to nejde donekonečna a začal raky učit chodit pozpátku. Když pak ryby viděly, co se raci naučili, už se s nimi nikdy neporovnávaly. A já jsem asi jediný rak, který to neumí. Byl bych velice smutný, že mám takovou chybu, ale protože mám hodně přátel, kteří mě mají rádi takového, jaký jsem, tak i já jsem spokojený.“ skončil Davídek svoje vypravování.

O SMUTNÉ JEDLIČCE EVIČCE

Jan Májik

Byla zima. Padal krásný bílý sníh a vločky ťukaly na okénko domečku, ve kterém bydlel malý chlapeček. A tehdy se to událo.

Byl Štědrý den – Vánoce. Přišel Ježíšek, který přinesl dárky a také velkou jedličku. Na ní visely vánoční koule, salonky, ozdoby a zářivá světla. Na vrcholu se vznášela červená špička, nebo že by to byla hvězdička?

Chlapeček rychle běžel do obývacího pokoje. Velmi se těšil z dárků, které byly naskládány pod stromečkem. Mezi nimi se nacházely dříví, lego, robot bionicle, rozkládací auto transformer, velká autodráha dlouhá jako svět a všelijaké jiné dárky, o které si chlapeček psal v dopisu a ten poslal Ježíškovi poštou. Tak se z dárků radoval, že až později si všiml, jaké má stromeček svěšené větve a že je nějaký smutný.

„Jedličko, co se ti stalo?“ zeptal se jí.

„Víš, jsem smutná z toho, že když skončí Vánoce, tak vy mě vyhodíte do smetí,“ sklesle odpověděla a znovu posmutněla. Našemu chlapečkovi přišlo jedličky líto.

Pojmenoval ji Evička, protože se to hezky rýmovalo, a napadlo ho, že se zeptá rodičů, zda by si ji nemohli nechat i na příští rok. A tak i udělal. Jenomže rodiče mu smutně sdělili špatnou zprávu, i když se stále a stále ještě radili. „Vždyť ona i tak uschne a nebude už k ničemu dobrá, jen do koše“.

Synek se ale nevzdal. Přemýšlel, jak by mohl jedličce pomoci. Napadla ho skvělá věc, se kterou se později svěřil rodičům. Jim se jeho nápad zalíbil, a tak po Vánocích vzali jedličku do lesa. Znovu ji zasadili do země a pořádně zalili. Po několika dnech přišli a viděli, že se jedlička opět usmívá, protože jí narostly už i nové kořeny.

Od té doby spolu chodili na procházky do lesa zalévat jedličku a byli všichni šťastní, že ji nemuseli vyhodit na smetiště.

BLUDIŠTĚ STRACHU

Jan Pospíšil

Tento příběh se odehrává v jednom dalekém království.

Jednoho dne se tamější král rozhodl, že svým poddaným udělá pro radost bludiště, aby se v něm mohli zabavit. Když se bludiště slavnostně otevřelo, poddaní do něho přímo vtrhli...

Všichni si bludiště pochvalovali, jen jeden sedmiletý hoch jménem Jakub králi řekl: „Pane králi, bludiště je moc pěkné a zábavné, když je nuda, tak se v něm bezvadně běhá a honí s ostatními dětmi, ale měl jsem pocit, jako by tam byl nebo bylo ještě něco jiného.“

Král se zasmál a řekl: „Nemohl jsi tam být sám, když tam byli všichni poddaní.“

„No snad máte pravdu,“ řekl Jakub a odešel. Král se zadíval směrem k bludišti. Najednou uviděl, jak se začala jedna z tújí, ze kterých bylo bludiště vysázené, třást. Král se polekal a raději utekl. Dobu se nic nedělo, takže i král na příhodu s tújí pozapomněl.

O pár týdnů později se ale v bludišti někdo ztratil. Král vyhlásil po ztracené osobě pátrání.

Uběhlo několik dnů od vyhlášení pátrání a v bludišti se pořád nikdo nenašel. Král už nevěděl, co má dělat.

Vtom se v paláci objevil Jakub: „Pane králi, pane králi...“ zakřičel, když vpadl do královny komnaty.

„Co se stalo?“ vyptával se pan král.

„Našel se kus oblečení, co měl ten ztracený na sobě,“ řekl Jakub.

Po několika dalších a bezúspěšných dnech se pátrání, které trvalo už týdny, mělo zastavit, ale Jakub krále přesvědčil, aby se do bludiště jeho vojáci vydali ještě naposled.

Tentokrát to šlo rychle. Asi po hodině pátrání v bludišti se na vojáky vrhla harpyje, tedy napůl žena, napůl pták. Po pár minutách v boji přežil jen jeden voják, kterému se podařilo z bludiště uniknout.

Běžel jak nejrychleji mohl ke králi, aby mu řekl, že měl Jakub celou dobu pravdu a že se v bludišti skrývá harpyje. Ta se tam uhnízdila a nakladla vejce. Po několika dnech se harpyji podařilo odchytnout. Král ji chtěl nejdříve nechat zabít. Protože to ale bylo zvláštní stvoření, chodil se za ní často dívat do podzemního sklepení, kde byla uvězněná.

Časem se králi zdálo, jako by se harpyje ochočila. Pojmenoval ji tedy Gertruda a ta se nakonec stala králi domácím mazlíčkem.

Všichni se radovali, že už mohou do bludiště, jenže... Co když se Gertrudina vejce už vylíhla a v bludišti se zase začnou ztrácet poddaní? Nenašel se nikdo, kdo by chtěl riskovat, a tak bludiště pomalu zarůstalo a poddaní si museli hledat zábavu jinde...

BUDÍK

Jiří Janecký

Bylo, nebylo, v blízkém městě žil jeden zcela normální, obyčejný kluk. Jmenoval se Patrik. Jeho skoro poznávacím znamením bylo, že celkem často zaspával do školy.

Každý den u něho probíhal poměrně stejně. Jeho běžná předškolní rutina byla celkem jednoduchá, pokud tedy vstal. Vstával na poslední chvíli.

Snídani si většinou nedával, což ho vždy nechalo ve stavu ospalosti, a proto nic okolo sebe moc nevnímal.

Jednou, když vycházel z domu, přišlo mu něco podivné.

Venku to nějak nepoznával, nic nebylo tak nějak normální....

Když se chtěl otočit a vrátit se zpět dovnitř, jeho dům tam z nějakého důvodu prostě nebyl.

Proto se Patrik rozhodl prozkoumat, co se to děje.

Nejdříve se vydal do centra města. Doufal, že se tam někdo bude toulat a vše mu vysvětlí.

Tam na něj ale čekalo překvapení, v centru města nikdo nebyl...

V tu chvíli měl Patrik co dělat, aby nezačal zmatkovat. Měl asi stejné pocity, jako kdyby zaspal školní výlet.

Patrik byl klidný chlapec, nebo spíš až natolik flegmatický, že mu bylo všechno jedno. Pokračoval tedy v tom, co měl původně v plánu, šel ke škole. Vzal to delší cestou, aby byl u školy co nejpozději.

Když dorazil na místo, kde normálně stojí škola, byl v šoku a úplně se zarazil. I po tom, co se mu dnes stalo, škola pořád stála na svém místě. Patrik se zamyslel a řekl si, že tuto situaci vyřeší jediným způsobem, kterým umí, a to tím, že si na chvíli schrupne. Proto si našel pohodlné místo a usnul. Vyřešilo to Patrikův problém?

Samozřejmě že ano. Přece jen je v tom spaní skvělý. Poté, co se probudil, zjistil, že se nic z toho všeho nestalo...

A další informace, kterou dostal, byla ta, že už zase zaspal do školy, což mu ale vůbec nevadilo...

O SPLNĚNÉM PŘÁNÍ

Soňa Kynclová

Za devatero horami a devatero řekami, za devatero strašidelnými lesy a krásnými královstvími byla jedna dřevěná chaloupka obrostlá mechem a obklopená lesy kolem dokola...

V chaloupce jste mohli vidět maličkou světlou dívku, která si prozpěvovala. Její starší „velká“ sestra seděla na verandě s knihou.

Maminka v drdolu, na sobě ušpiněnou zástěru, stála u plotny. Otec byl na trhu a prodával ulovené ryby.

I přes tento obyčejný život to byla neobyčejná rodina.

Světlou dívku se jmenovala Sašenka.

Vyrůstala v rodině, kde pomáhala, jak se dalo - už od útlého věku.

S otcem se chodila potajmu dívat na rytířská klání, vždy snila o tom sedět také na koni. Něžné pohlaví ale nemělo k chlapeckým zábavám žádný přístup. „Vždyť ženy přeci patří do kuchyně,“ bylo slyšet ze všech stran.

Její otec byl ale jiný. Vždy si přál mít „chlapce“, který by se stal rytířem.

Otec začal Sašenku za hradbami království učit zacházet s mečem. A také jí začal říkat Alexandra, toto jméno vzbuzovalo větší vážnost než Sašenka.

Za půl roku uměla Alexandra zacházet s mečem lépe než její otec. Naučila se také jezdit na koni.

Jednoho krásného dne se Alexandra rozhodla, že se vydá na zkušenou do světa.

Rodiče jí sice říkali, ať zůstane doma, ale ona si stála za svým.

Naposledy rodiče objala a rozloučila se se svou starší sestrou. Odjela na koni vyzbrojená mečem.

Cesta byla dlouhá. Alexandra ale cestou potkala sympatického chlapce Nikolase, který se chtěl také stát rytířem stejně jako ona. Cesta jim společně daleko lépe ubíhala.

V jednom městě, kterým právě projížděli, se konal rytířský turnaj, kterého se mohl

zúčastnit každý. Alexandra s Nikolasem neváhali a hned se do turnaje zapsali. Rytířů se zúčastnilo celkem deset. Nikolas i Alexandra se dostali mezi pět nejlepších rytířů. Nakonec celý souboj vyhráli a dostali se do královské družiny.

Tuto radostnou novinu chtěli oznámit svým rodičům, proto se hned druhý den vydali na cestu.

Rodiče Alexandry z toho měli obrovskou radost a byli na Alexandru velice pyšní.

Nikolasovi rodiče byli také velmi potěšení.

Alexandra i Nikolas dál vzorně sloužili v královské gardě, ale i tak si našli čas jeden na druhého. Jejich přátelství se postupně měnilo v cit daleko hlubší, takže nebylo divu, když se o rok později konala jejich svatba. A po nějaké době po zahradě běhaly dvě děti, holčička Sofie a chlapec Jakub.

Sofie si ráda četla knihy jako její teta a Jakub už si odmala hrál s mečem.

A pokud neumřeli, tak tam žijí dodnes.

RYBÁŘ

Tomáš Málek

Za devatero horami, řekami a potůčky stála malá chaloupka. V chaloupce bydlel starý, odvážný rybář, který neměl nic jiného než svůj prut. Každé ráno se posadil na rozbitou lavičku nedaleko své chalupy.

Když vyhlížel rybku, kterou by mohl chytit, najednou se nad ním objevil obrovský černý mrak. Začalo pršet. Rybář se utíkal schovat.

Jakmile byl ve dveřích své chalupy, pršet přestalo a objevila se duha. Z duhy vystoupila mladá, krásná víla.

„Počkej rybáři, neutíkej!“ zavolala slabým něžným hláskem.

Ubohý stařík se otočil. „Kdo jsi?“ zeptal se opatrně.

„Vila duhy. Když uděláš, co ti řeknu, nikdy nebudeš chudý,“ odpověděla mu krásná víla.

Rybář se rychle otočil. „Dobře, udělám, co mi poručíš,“ odvětil.

„Vezmi si tuto loďku!“ A náhle stála na břehu malinká lodička. „Přepluješ celé moře, až se dostaneš k honosnému paláci.“

Rybář neváhal, okamžitě nasedl do loďky a plul do neznáma.

Plavil se již několik dní, když tu zahlédl velikánskou věž. Na břehu spatřil palác vyzdobený drahokamy. Vzkročil dovnitř.

„Je tu někdo?“ Nikdo mu však neodpověděl.

Prohlédl si všechny komnaty, komůrky a síně. Když otevřel dveře poslední komory, uviděl něco velkého.

„Co to je?“ ptal se sám sebe. Blížilo se to k němu čím dál rychleji.

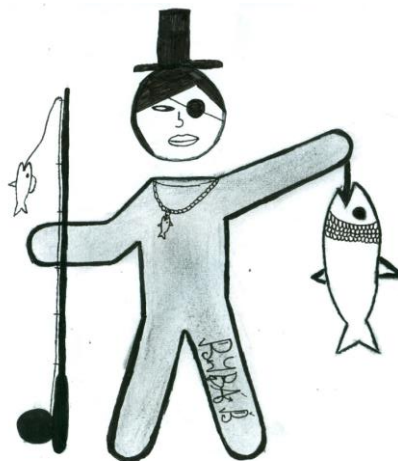
„A mám tě!“ křikl neznámý hlas. Z kouta komory vylezl mladý princ. Ve svém paláci byl uvězněn několik let.

„Děkuji Ti za záchranu,“ poděkoval princ rybáři. „Jsi jediný, kdo mě dokázal vysvobodit. Zlá královna mě zaklela. Nikdo mě nechtěl vysvobodit, protože jsem byl pyšný a zlý na své poddané,“ řekl princ.

Hned jak to dořekl, ze všech stran se seběhli poddaní. Mezi nimi byla i krásná princezna, kterou princ vyhnal ze svého království.

Poté víla pomohla rybáři s jeho problémy a rybář již nebyl smutný.

O pár měsíců později přijel za rybářem na návštěvu princ a řekl mu: „Zdravím tě, rybáři, a zvu tě do svého paláce. Tam můžeš bydlet a v rybníku ukrytém za palácem chytněš jen ty nejlepší ryby.“ Rybář velmi šťastný tuto nabídku přijal. A tak se splnilo to, co rybka předpověděla, že rybář už nikdy nebyl chudý.

LESNÍ VÍLA

Kristýna Mrvišová

V jednom tajuplném lese žila malá lesní víla.

Nežila zde sama, měla okolo sebe spoustu hodných kamarádů - lesních stvoření.

Víla jménem Anička měla spoustu schopností. Uměla létat. Kouzlit.

A hlavně rozuměla prapodivné řeči svých kamarádů, která byla velice podivná a rozuměli jí jen oni sami a z ostatních jen ona.

Jak plynul čas, Anička oslavila osmnácté narozeniny.

Stala se z ní krásná, šikovná a štedrá víla. Byla nejkrásnější v celém lese, a že to byl les velice obrovský.

Protože Anička neměla maminku ani tatínka, našla si skvělou kamarádku - jmenovala se Amálka, se kterou se znala už od malička. Brala ji jako svoji sestřičku.

Amálka, která už také dovršila osmnácti let, najednou přestala s Aničkou trávit většinu svého času, což Aničku velice mrzelo.

... o něco později ...

Amálka se rozhodla odejít z lesa s jedním chlapcem z nedalekého království, i přesto, že se musela vzdát všech svých schopností, co měla.

Jednoho dne z ničeho nic vojsko z nedalekého království zaútočilo na les.

Anička, jako královna lesa se letěla podívat, co se děje. Co viděla,

ji velice zarazilo. Viděla vojsko o několika desítkách vojáků a jako jejich vůdce byla Amálka. Anička vůbec nechápala, co to má znamenat, ale musela bránit les. I jelikož byla Amálka její dlouholetá kamarádka, hodně ji to zamrzelo. Protože se nakonec vojsko po chvíli vzdalo a ustoupilo, tak nebylo mnoho škod a ztrát. Anička netrvalo dlouho a zjistila, co bitvu zapříčinilo. Amálka prozradila tajemství o bohatství lesa a král to všechno chtělo získat. Za trest se Amálka stala navždy němou. Naštěstí se už nic podobného neopakovalo a všichni v lese žili šťastně až do smrti.

KOUZELNÝ STROM

Ondřej Zelinka

V jednom kouzelném lese stál uprostřed strom, také kouzelný, který uměl plnit přání. Byl to mohutný strom s překrásnou korunou.

Chodila za ním zvířata z okolního lesa a blízkého i vzdálenějšího okolí a chtěla, aby jim plnil všelijaká přání.

Například za ním přišla jednou veverka a ptala se:

„Kouzelný strome, nevíš, kde bych mohla najít zásoby na zimu?“

A strom na to odpověděl: „Pomohu ti, vidíš támhle ten dub?“

„Ale tam už žádné žaludy nejsou,“ naříkala veverka.

Ale strom na to: „Vážně?“ zeptal se a řekl: „Zkus se podívat až na samý vrchol.“

A vážně tam žaludy byly.

Veverka se zaradovala, poděkovala a běžela si udělat zásoby na zimu. Jindy za ním zase přišlo prase, jestli by mu nepomohl najít zásoby pro jeho rodinu. Strom mu ukázal cestu k místu, kde má hledat, a prase našlo, co potřebovalo, dokonce spoustu lanýžů.

Přišla krutá zima. Většina zvířat se uložila k zimnímu spánku.

Strom si pomyslel, že si na chvíli odpočine, ale najednou...

Znenadání kde se vzal, tu se vzal člověk a povídá:

„Proslýchá se, že tady jeden kouzelný strom umí plnit přání.“

„Ano, to jsem já,“ odpověděl pyšně strom.

Člověk se pousmál a řekl: „Tak dobře, dokázal bys mi pomoci, když je mi zima?“

„Bohužel ti nemohu s tímto problémem pomoci,“ pronesl strom.

„I já myslím, že můžeš,“ pravil člověk a vytáhl sekeru.

Za hodinu se člověk ohříval u svých kamen a spokojeně si obhlížel velkou hromadu dřeva...

POHÁDKA O PLYŠOVÉM MEDVÍDKOVI

Petra Kynclová

V jedné továrně na hračky se vyráběli plyšoví medvídci.

Kontroloři měli za úkol zkontrolovat každou hračku, aby byla v pořádku.

Jednou se jim to však nepovedlo, protože se stroj na přišívání očí zasekl a mezitím, co se ho kontroloři pokoušeli opravit, vyjel ze stroje Měďa pouze s jedním okem.

Když kontroloři stroj konečně opravili, naložili plyšové medvídky v krabicích do velkého auta a zavezli je do hračkářství.

V hračkářství je prodavači vybalili a narovnali do regálů.

Když si jeden z prodavačů všiml medvídky bez oka, řekl o tom druhému prodavači a dohodli se na tom, že dají Méd'u do nejspodnějšího regálu a budou ho prodávat za poloviční cenu.

Medvídek byl velmi smutný, protože byl ve spodním regále sám a neměl si s kým povídat. Moc záviděl ostatním medvídkům dvě oči.

Říkal si: „Kdybych je měl, už by si mě možná dávno někdo koupil.“

Za pár dní už v regálech zbylo jen pár posledních medvídků. Ten bez oka neztrácel naději a pořád doufal, že si ho někdo koupí.

Další den přišla do obchodu maminka s dcerou Aničkou. Maminka Aničce řekla: „Aničko, vyber si nějaký dárek k narozeninám.“

Aničce se hned zalíbil Méd'a s jedním okem. Mamince přišlo divné, proč si Anička nevybrala normálního medvídky.

Anička jí ale řekla, že každý má medvídky s dvěma očima, ale málokdo má Méd'u s jedním okem.

Medvídek se na Aničku usmál a byl rád, že má novou kamarádku.

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY AMÁLKY

Bára Schejbalová

Za devatero horami a devatero řekami, kousek pod mýtinou, kterou dřevorubci vysekali, byl les. Ale nebyl to obyčejný les. Byl to les, kde žily víly. Nevěříte? Tak poslouchejte.

Každá víla měla jiné schopnosti. Jedna ovládala počasí, jiná zase barvila přírodu do zářivých barev. Každá víla získala svoji schopnost hned po narození.

Jenom víla Amálka nemohla na tu svoji schopnost přijít.

„Pojď, půjdeme k tetičce,“ vyzývala maminka Amálku.

„Já nikam nepůjdu! Já si chci hrát s kamarádkami,“ protestovala Amálka.

I Amálčiny kamarádky o svých schopnostech dobře věděly. Jedna barvila přírodu a druhá se zase starala o potůčky, linoucí se údolím.

Amálka sice měla tetičku ráda, ale také si ráda hrála s kamarádkami.

„Vítám vás,“ řekla tetička hned ve dveřích, protože byla ráda, že vidí svoji sestru a neteř.

Když vešly do upraveného domu, který byl vestavěný ve starém dubu, maminka i Amálka se úžasem zastavily.

Tetička je vyzvala, aby se posadily. Amálka se posadila do křesla z proutí a maminka s tetičkou se posadily na pohovku z mechu.

Tetička donesla na stůl všelijaké dobroty a společně si pochutnávaly.

Najednou se tetička zvedla a přinesla drahokam. Podala ho Amálce a řekla: „Tady ti předávám drahokam štěstí, protože už jsi dost veliká.“ Amálka poděkovala a zeptala se, co tento drahokam dělá.

Tetička však neodpověděla a místo toho odešla do kuchyně pro další cukroví. Amálka seděla a přemýšlela, co ten drahokam asi umí.

„Pojď, Amálko, musíme jít domů,“ řekla maminka.

Amálka se bez řečí zvedla a šly domů. Celou dobu ale nemohla spustit oči z toho zvláštního drahokamu. Doma si ho položila na poličku a přemýšlela, co s ním.

Nevydržela ale u toho dlouho, protože musela zítra do školy.

Amálka si lehla a za malou chvíli usnula. Probrala se brzy ráno, podívala se na poličku, ale drahokam nikde! Hledala ho všude, ale nikde ho nenašla.

Oblékla se a šla do školy.

Ve škole se hádaly dvě víly, která je hezčí. Když kolem nich ale Amálka prošla, hádat se přestaly. Amálka se podívala a šla do své třídy. Hodiny ve škole rychle ubíhaly.

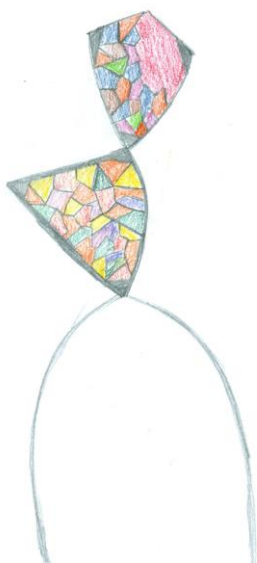
Když šla Amálka ze školy, zastavila se u tetičky a postěžovala si: „Já jsem ztratila svůj drahokam.“ A začala vzlykat.

„Ale neztratila,“ odvětila tetička a ukázala na Amálčino srdce. „Ten drahokam ti našel tvoji schopnost.“

Poznali jste Amálčinu získanou schopnost? Ne?

Tak já vám to povím. Amálka získala tu nejvzácnější schopnost a to usmířit všechny hádky a sváry.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec!

O JENÍČKOVÍ A JELENOVI

Jindřich Sodomka

Byl jednou jeden chlapec. Jmenoval se Jeníček.

Většina jeho vlastností začínala na ne: neposlušný, nemotorný, nesamostatný a dokonce i nenajedený...

Jednou brzy zrána ho tatínek vzal do starého, hlubokého lesa. Jeníček cestou skoro ještě spal...

Když se probрал, řekl si: „Kde to jsem?“

Vůbec nevěděl, kde se to ocitl.

Naštěstí klusal okolo jelen.

Jeníček si řekl: „Pokusím se ho zastavit, snad mi pomůže. A tak rychle pozdravil: „Dobrý den, pane jelene“. A hned mu vypověděl svůj problém.

Poté, co se takto seznámili, řekl jelen Jeníčkovi, že co se dostane do tohoto lesa, už se nedostane ven.

Jeníček tomu ale nevěřil. Vždycky, když se ale pokusil o útěk, les se jako zázrakem zvětšil.

Když chtěl Jeníček poprosit jelena, ať mu poradí, jak tu přežít, tak jelen zmizel. Jeníček už tedy poznal, že se o sebe musí postarat sám.

Jeníček měl stovky nápadů, jak tady přežít, ale se svou leností a nemotorností mu žádný nevyšel.

Tak smutný Jeníček chodil po lese dlouho, dlouho.

Až najednou přišel k pěkné chaloupce, která vypadala, že by v ní mohlo být i něco k jídlu. A taky ano.

Jeníček, když uviděl jídlo, hned se do něho chtěl pustit.

Když už už napřahoval ruku a natahoval se po jídle, zjevil se před ním jelen. Když ho Jeníček spatřil, řekl si, že je asi něco špatně.

Zeptal se jelena: „Co se stalo?“

Jelen mu řekl, že jestli tohle všechno chce, musí něco udělat.

Musí vylézt na horu, která se jmenuje Jelení hora.

Tato hora je známá tím, že tam straší a že na ni nikdo nikdy nevylezl. Jeníček o tom nikdy ale neslyšel, a tak se zachoval jako nebojácny mládenec.

Na Jelení horu se vydal. Když ji našel a byl už asi 5 metrů nad zemí, spadl. Spadl poprvé, podruhé i potřetí. To už byl Jeníček nervózní, a proto čím dál více nemotorný. Po notné době přeci jen trochu popolezl a všimnul si žebříku před sebou.

S jeho pomocí se mu podařilo na horu vylézt. Když vylezl na Jelení horu, všiml si fialového kamene, o který ho jelen žádal a který mu měl donést. Vzal ho tedy a vydal se na zpáteční cestu.

Když se dostal zpátky k jelenovi a dal mu ten kámen, jelen řekl: „Najež se a odpočij si, já za chvíli přijdu.“ Jeníček si nachystal jídlo a jelen šel zatím dát kámen do totému, který umožňuje dostat se z lesa ven. Jeníčkovi ale už byla dlouhá chvíle, a tak šel jelena hledat.

Šel pořád rovně, až najednou se ocitl u svého domu. Velice se tomu divil, ale samozřejmě měl velikou radost. Zase se před ním objevil jelen. Řekl mu, že od dneška už není nemotorný, nenajedený, neposlušný ani nesamostatný.

Jeníček mu poděkoval a šel domů.

Doma ještě poděkoval tatínkovi a od té doby si žili spokojeně. Jeníček se díky pobytu v lese stal docela známý, naštěstí ale nezpychl.

O NESPOKOJENOSTI

Denisa Šlégrová

Žil byl za devatero horami a devatero řekami jeden chlapec, který byl nevďečný a se vším nespokojený. Jeho nespokojenost rostla až do nebe. Čím více se lidé snažili, aby se chlapci zavděčili, tím více byl nespokojený. Chlapec měl všeho dost, ale nikdy nebyl za nic vděčný. Nikdo si už nevěděl rady, co s chlapcem udělat.

Jednoho krásného dne se před chlapcem zjevil černý kouzelník a odnesl si ho s sebou do svého tajuplného světa. V tom tajuplném světě to vypadalo kouzelně. Chlapec byl zavřen ve velkém paláci, kde měl všechno, na co si jen vzpomněl. Kouzelník ho v paláci chtěl nechat do té doby, dokud se neusměje a alespoň s jednou věcí nebude spokojen.

Chlapci to bylo očividně jedno, protože nespokojený a nevďečný byl úplně všude.

Když se ale jednoho dne chlapec probudil, začal se shánět po mamince a po tatínkovi. Začalo se mu stýskat i po jeho pejskovi a po jeho spolužácích. Uvědomil si, proč ho nikdo ve škole nemá rád. Přišel na to, že svou nevďečností a nespokojeností ubližoval nejen svým kamarádům, ale i rodičům.

Šel tedy za kouzelníkem a poprosil ho, jestli by ho mohl vrátit zpět na normální svět za jeho rodiči a kamarády. Řekl mu, že se mu po rodičích opravdu stýská. Kouzelník ho s radostí na svět vrátil, protože důvodem, proč ho do tajuplného světa odnesl, bylo to, aby se chlapec zamyslel nad tím, jak se chová. Kouzelník ho přikryl pod svým pláštěm a najednou se objevili na Zemi. Chlapec běžel za maminkou a za tatínkem, aby je mohl pevně obejmout. Omluvil se jim za to, jak nespokojený a nevděčný byl, a rodiče mu odpustili. Ve škole se pak skamarádil se svými spolužáky a užívali si spolu svůj společně trávený čas. Kouzelník byl nakonec také rád, že už nemusí poslouchat a kontrolovat chlapce, jestli je pořád nespokojený. Zkrátka všichni byli šťastni a spokojeni.

ŽIVOT PAVOUKA

Kristýna Stejskalová

Domov mám mezi stromy v lese. Můj dům není vůbec vidět, protože je z průhledných vláken. Jelikož to je průhledný dům, nebo-li pavučina, pořád mi ji někdo boří a ne naschvál, ale protože ji například houbaři nevidí. Nebo když fouká silný vítr, tak mi pavučinu roztrhne. A z toho důvodu se taky pořád stěhuju. Stěhuju se jedním směrem vždycky o pár stromů dál. A to se opakuje skoro každý den.

Tak a teď o mém životě. Začalo to uprostřed lesa, když jsem s maminkou postavil první pavučinu a do ní chytil svojí první mouchu. V tu dobu už jsem věděl, že si půjdu svou vlastní cestou. Tak jsem upletl svou pavučinu mezi stromy a číhal na jídlo, abych ho mohl obmotat a sníst. Jednoho dne jsem se ocitl na konci lesa a před sebou jsem měl chaloupku. Blížila se zima a já měl v plánu se do ní přestěhovat. I když to byl jen kousek cesty, pro takové malé stvoření jako jsem já byla velmi náročná. Dokonce mě málem zašlápl nějaký člověk, ale přežil jsem a dostal se do chaloupky. Tam jsem se hezky zabydlel v rohu ložnice.

Měl jsem se tu dobře. Pán domu býval hodně unavený, a tak vždycky hned usnul a nevšímal si mě. Jednoho dne ale hned neusnul a začal se rozhlížet po své ložnici. A uviděl mě! Vyskočil z postele, popadnul botu a plác! Prostě my maličcí to máme těžké...

O STARÉM VYKOTLANÉM DUBU

Tereza Vášková

Za devatero horami a devatero řekami žil jeden prastarý dub, který byl na světě úplně sám, neměl kamarády ani rodinu, kterou by si přál. Ale vraťme se do doby, když byl náš dub ještě mladý. Dub měl milující rodinu, ale jednoho krásného dne přišli dřevorubci a všechny stromy pokáceli.

Zbýl tam jenom on sám, samotinký. Dřevorubci sem vysázeli nový les, ale ten byl vysázený jenom z jehličnatých stromů. A ti z dubu měli jenom legraci, že je sám a že ho nikdo nemá rád, a dub byl z toho nešťastný.

Ale byl tu někdo, kdo si s dubem hrát chtěl, byly to Zrzka, Šiška a Oříšek, možná už víte, kdo to je, no ano, byly to veverky. Ale byl tu ještě někdo, kdo si s dubem hrál, a to byla princezna Amálie. „Princezno Amálko! Vraťte se prosím, “ volala chůva. Abyste věděli, princezna Amálie byla dcera krále Ladislava, který měl nejraději jehličnaté stromy, a proto nechal pokácet listnaté stromy i s rodinou našeho starého dubu. Ale Amálie měla raději listnaté stromy. A jednou, když utíkala před chůvou, zabloudila hluboko do lesa, kde byl dub, schovala se do jeho vykotlaného kmenu, aby nemusela hrát na harfu a mít hodinu vladařství. Rázem se ocitla v jeskyni. Byl tam malý pramen, který stékal po kamenech až do jezírka s rybami, naproti jezírku byly všelijaké květiny, ze kterých přecházel zrak, a na stropě zářila světýlka. Vypadalo to jako hvězdná obloha, ale byly to světlušky. Člověku se z té krásy až tajil dech. Uprostřed jeskyně byly dveře. Amálie neváhala ani chvíli a otevřela je. Když je otevřela, nic se nestalo, nebylo tam věru nic. Když ale vešla, objevila se v místnosti, kde na ni vykoukl malý, nepatrný, ale roztomilý pavouček. „Dobrý den, princezno Amálie,“ řekl pavouček. „Jak víte, jak se jmenuji a kdo jsem?“ zeptala se Amálie. No Amálie, měl bych vědět,“ odpověděl pavouček, „Vždyť jsem přece strážce všeho živého i smyšleného. Já jsem totiž Mateo! No princezno, položím vám jednu hádanku, a když uhodnete, pustím vás do říše vašich snů, ale když ne, budete zpátky v lese a už to tu nikdy neobjevíte. Tedy vaše hádanka je prostá:

Chodí v koruně, král není,
nosí ostruhy, rytíř není,
má šavli, husar není,
k ránu budívá, ponocný není.”

Amálie chvíli přemýšlela, a pak nakonec řekla:
„Kdo chodí v koruně, král není,
nosí ostruhy, rytíř není,
má šavli, husar není,
k ránu budívá, ponocný není, je to kohout.”

„Odpověděla jsi správně,“ řekl Mateo. Náhle se před Amálií objevily další dveře, ale tentokrát, když je otevřela, spatřila opravdu svůj svět snů. Bylo tam všechno, co se jí kdy zdálo, a Amálie tu byla skutečně šťastná.

O ČTYŘLÍSTKU

Tereza Volfová

Za devatero horami a devatero řekami, za lesem plným bytostí dobrých i zlých, se nacházela nádherná a rozlehlá louka. Květiny všude, kam jen oko dohlédne, protékající potok s tak čistou vodou, až by i křišťál záviděl.

Náš příběh se odehrává v samém srdci louky. Je to místo, kde je samý jetel. Nic jiného. Všude kolem jen samý trojlístek. Pokud ale budete hledat pozorně, mezi všemi těmi stovkami trojlístků můžete najít čtyřlístek. Jeden jediný.

„Ha! Jen se na mě podívejte, přátelé moji. Jen se kochejte mou jedinečnou krásou! Máte to dovoleno,“ chlubil se čtyřlístek. „Jen se podívejte na ty štěstím poseté listy! První, druhý, třetí,... a čtvrtý! Jaká neskonale krásná! Jen hleďte, přátelé. Hleďte na moji krásu a chloubu!“ Tou chloubou myslel svůj čtvrtý lístek.

Trojlistci toto museli poslouchat celé dny. Některé to mrzelo, jiné zase dosti štvalo. Ale nikdo z nich se nikdy neozval. Vždycky jen mlčky poslouchali, nebo jej ignorovali.

Jednoho dne přišel na louku člověk. Mířil si to rovnou k místu s trojlístky a čtyřlístkem. Trojlístci byli v klidu. Byli už zvyklí, že jim občas nějaký člověk utrhl kamaráda, rozšlápl je, nebo jim bez jakéhokoliv důvodu utrhl všechny lístky.

Čtyřlístek ale začal panikařit. Co když ho ten člověk najde, zašlápně, ba dokonce mu utrhe všechny lístky?

Když člověk prohledával louku, čtyřlístek se schovával mezi své kamarády.

Jakmile člověk po nekonečném hledání odešel, jeden trojlístek na čtyřlístka hned spustil: „Celé dny se tu naparuješ, jak jsi krásný, nosíš štěstí a podobně, a jakmile tu je člověk, schováváš se ve stínu mezi našimi lístky? Ty jsi mi ale hrdina!“ A takto se do něj začali postupně navážet skoro všichni. Celé dny se s ním takto hádali. Čtyřlístek se ale nikdy nedal. Jeho pýcha mu zatemnila oči, a díky tomu neviděl, co svým chováním způsobuje.

Myslel jen a jen na sebe, trojlístci si díky němu nepřípadali krásní, byli z toho smutní..

Zrovna si na listu kopretiny prozpěvovala housenka. Z jejího zpěvu ji ale vyrušil křik. Více hlasů. Křičeli na sebe. Nakoukla z listu na zem. Na zemi se hádal čtyřlístek s partou trojlístků. Housenka už o čtyřlístku leccos zaslechla.

Měla o něm už své mínění. I přesto, že je velice neslušné poslouchat cizí rozhovory. Ted' ale nemohla jinak.

Po pár minutách hned poznala, jaký čtyřlístek skutečně je. Přelezla na okraj květiny. Ta se díky váze housenky převážila a sklonila na stranu a klesala dál a dál dolů.

Byla hodně blízko čtyřlístku. Tak, jak chtěla.

Proto neváhala. Nahnula se a čtvrtý lístek mu ukousla a sežrala. „Tak. A teď se už nebudeš povyšovat nad ostatní, když jsi stejný jako oni,“ uzavřela věčné hádky housenka.

KARKULKA ALIAS OTESÁNEK

Andrej Češka

Jednoho jarního dne se Karkulka vydala na procházku do lesa. Šla si pro maliny, ostružiny a jiné dobrůtky, protože měla chuť a doma už všechno snědla. Bohužel ale našla jen pár malých borůvek a pořád měla veliký hlad. Z ničeho nic jí zavolal její známý myslivec, že prý pod posedem proběhl vlk a měl zaměřeno k její babičce. Karkulku nenapadlo to, že by jí vlk mohl sníst babičku, ale že babička by doma mohla mít nějaké jídlo, a tak se rozběhla směrem k babiččině chaloupce. Když k babičce dorazila, ulevilo se jí, protože vlk tam ještě nebyl a tím pádem jí nemohl sníst jídlo. Babiččina spíž ale Karkulce nestačila, a tak se pustila i do babičky. Když dojedla, vzala si na sebe babiččiny šaty a čekala na vlka. Když přiběhl vlk očekávající lehkou kořist, čekalo na něho nemilé překvapení. Z babiččiny postele vyskočila hladová Karkulka a zakousla se do něj dřív než on do ní. Kosti, které po chudákovi vlkovi zbyly, hodila do studny a spokojená se vydala domů.

PRINCEZNA A JINDŘICH

Marie Jenišťová

Za sedmero horami a sedmero řekami bylo malinké království. V tom království žil v královském zámku starý, moudrý král. Ten král měl jen jednu dceru. Ta byla moc krásná. Jednoho dne se princezna rozhodla, že si vyjede na projížďku v kočáře. Když projížděla černým lesem, najednou se před kočárem objevili dva loupežníci. Unesli kočár i s princeznou. Když ve svém táboře zjistili, že je v kočáře právě princezna, zaradovali se. Loupežník Bouchač řekl: „Tu princeznu si necháme a budeme chtít po králi výkupné.“ „Jo,“ řekl loupežník Jindřich: „budeme po králi chtít 20 000 zlatých.“ V tu chvíli se celým táborem ozval princeznin křik. Jindřich se běžel podívat, co se stalo. „Co se děje, princezno?“ ptal se. „Chci domů, ty hnusný, smrdutý lotře.“ „Ty jsi mě urazila!“ „No ty jsi ale hlavička,“ odvětila princezna.

Jindřich odešel a nechal princeznu zamčenou v kočáře.

Nastal večer a v zámku se strhla mela. Když král uviděl od lesa běžet kočího, už z dálky se ho ptal, kde je kočár s princeznou. „Přepadli nás v lese loupežníci,“ hlásil kočí celý zadýchaný.

Král se rozplakal. Hned druhý den ráno poslal všechny ze zámku hledat ztracenou princeznu.

Mezitím se o tom, že se král zhroutil, dozvěděli loupežníci. Bouchač řekl: „Je čas si říct o výkupné.“

Loupežníci poslali posla na zámek se zprávou, že mají jeho dceru a žádají výkupné. Problém byl, že královská pokladna byla téměř prázdná. Král sice smutnil, ale na vykoupení princezny neměl...

Uplynulo pár týdnů a stále se nic nedělo. Výkupné nepřicházelo a princezna byla nucena stále trávit čas s loupežníky. Nejvíce se jí věnoval loupežník Jindřich. A tak se stalo, že se princezna s Jindřichem sblížila.

Jednou v noci se rozhodli, že utečou. A tak se taky stalo. Když se druhý den Bouchač probudil, zjistil, že oba zmizeli. Nejdříve byl naštvaný, že se nedočká výkupného, ale nakonec to Jindřichovi přál.

No a jak to dopadlo s Jindřichem, princeznou a králem? Jindřich si vzal princeznu za ženu a stal se z něj král místo starého, nerozhodného krále. Ten si odešel do královského důchodu a měl se vskutku královsky, protože už se staral jen o to, jaké zábavě se bude věnovat.

Jindřich s princeznou vládli dlouhá léta moudře a spravedlivě.

A jestli neumřeli, tak tam za těmi horami a řekami žijí dodnes.

TOVÁRNA NA SLADKOSTI

Šárka Hurychová

Za devatero horami a devatero řekami žila, byla rodinka Hájkových. Mysleli si, že žijí v obyčejném městě, ale tak tomu nebylo.

Jednoho dne šli všichni společně na procházku (mamka, tatka, dcera Emilka a syn Alex). Pokaždé svoji procházku zamířili do lesa za zvířátky, ale tentokrát netušili, že najdou cestu, kterou ještě nikdy nešli. Báli se, co je na konci cesty čeká, ale zvědavost byla větší, než strach. Vydali se za dobrodružstvím, společně poznávat nová zákoutí. Šli, co jim nohy stačily, až najednou před sebou uviděli velkou továrnu.

Přiblížili se, aby zjistili, jestli se mohou dostat dovnitř.

Dveře byly odemčené, a tak neváhali, otevřeli je a rozběhli se prozkoumat, kam se to vlastně dostali. Hned si všimli, že to není jen tak ledajaká továrna, ale továrna na sladkosti!

Všichni byli z toho nadšení.

Továrna se skládala z několika částí. Například v prvním bloku byla samá lízátka a bonbóny, v této části „se našel“ Alex.

Z druhé části měla největší radost Emilka, protože se v ní skrývaly žvýkačky.

Pokračovali dál, kde na ně v třetí části čekal ráj s čokoládou. Tady se zalíbilo tatínkovi s maminkou, oba čokoládu naprosto milují.

Všichni z rodiny byli z výsledku procházky nadšení, neradi se s tímto místem loučili, ale těšilo je, že pokaždé, když se budou chtít vrátit, dveře pro ně budou otevřené.

O ŽIRAFĚ A KOBLÍŽKOVÍ

Tereza Netková

Byl jednou jeden truhlář, jmenoval se Teodor, ten měl 3 děti a manželku. Jednoho dne si šel do lesa pro dříví. Potkal stařenku, která vypadala hodně unavená. Zavolala na něj: „Haló, mužíčku, pojd' sem, prosím.“ Teodor se vydal za stařenkou a zeptal se jí, copak potřebuje. Stařenka se ho optala, jestli nebydlí někde blízko. Teodor jí v klidu odpověděl, že ano. Stařenka mu řekla, že tedy na něho počká u něho doma. Teodor věděl, že to je stará paní a že se potřebuje ohřát a napít vody, a proto jí vysvětlil, kam má jít. Stařenka se vydala na cestu.

Když truhlář dodělal práci v lese, vydal se domů za rodinou a čekající stařenkou. Šel, až konečně uviděl svůj domov.

Přišel domů, a tam čekala stařenka s hrnečkem v ruce. Ostatní členové rodiny zatím byli nakupovat.

Stařenka využila chvíle a přeměnila se v Ježibabu. Teodor se na ni podíval a došlo mu, že to je ta Ježibaba, o které se povídá, že začaruje lidi jenom tak pro radost.

Ježibaba vykřikla: „Hup, hup, hup, ať je z tebe koblížek!“

Než Teodor stihl něco vyslovit, byl už koblížkem. Ježibaba ho vzala do ruky, přeměnila se zase v hodnou stařenku a šla s koblížkem do pekárny Sázava.

Tam se právě rozhodla zajít žirafa. Nebyla to náhoda, že šla do stejné pekárny, jako byl koblížek Teodor, chodila tam pravidelně, protože tam její oblíbený druh koblížků vždy měli. Přišla tam a optala se paní prodavačky, jestli mají její oblíbený koblížek. Paní prodavačka odpověděla, že mají. Nabrala tam jeden čerstvý. Žirafa ho zaplatila ho a odešla z pekárny domů.

Když přišla domů, už už si chtěla do koblížku kousnout, ale koblížek na ni promluvil!

My už víme, že to nebyl obyčejný koblížek s meruňkovou marmeládou, že to byl truhlář Teodor. Ale žirafa to nevěděla... Koblížek se jí pokoušel vysvětlit, co se stalo, ale žirafa to pořád nemohla pochopit. Dalo mu hodně práce přesvědčit ji, aby ho nesnědla. Nakonec koblížek vykřikl: „Ne, nejez mě, prosím. Mám doma ženu a děti.“ To už konečně žirafu zastavilo a vyslechla si koblížkovu příhodu. Když jí koblížek vše vysvětlil, tak mu žirafa slíbila, že ho nesní. Slíbili si, že budou nejlepší kamarádi a budou si důvěřovat.

Jednoho dne přišla k žirafě Ježibaba. Moc se omlouvala koblížkovi za to, co mu provedla, že jí to moc mrzí. Přeměnila ho znovu na truhláře Teodora a ten se mohl vrátit ke své rodině. Ježibaba se přeměnila v hodnou stařenku a slíbila, že už nikdy nebude měnit lidi na různé věci a navíc jen tak z legrace. Stařenka se všem veřejně omluvila a byla z ní moc hodná paní. Po nějaké době si dokonce našla přítele a později se i vzali. No a žirafa? Ta zůstala sama, ale Teodor s rodinou ji chodili navštěvovat a ona pro ně vždy měla připravené své oblíbené koblížky...

PEKELNÁ ŠKOLA

Kristýna Sochová

Bylo nebylo jedno malé peklo, no spíše pekelná škola.

Tady se malí čertíci učili strašit a vařit v kotlích. Každý čertík v tom chtěl být co nejlepší a všem to šlo moc dobře, až na jednoho malého čertíka Bertíka. Vždycky byl jiný, snažil se spíše lidem pomáhat než jim škodit, proto měl špatné známky ve škole a ani žádného kamaráda neměl.

Vůbec tam nezapadal. Jeho velký sen byl stát se člověkem, a tak se jedno dne rozhodl, že půjde za Luciferem a pokusí se získat Knihu kouzel.

To však nebylo vůbec snadné, Lucifer bydlel až na opačné straně pekla. Nejdříve Bertík musel nějak nenápadně zmizet ze školy a vydat se na cestu plnou jak zážitků, tak nebezpečí. Prošel pekelným ohněm a také nejznámějším městem v pekle - Uhelnicí. Až konečně v dálce zahlédl nápis „U Lucifera“. Nemohl ani uvěřit tomu, že to opravdu našel.

Jenže teď ho čekala ta nejtěžší část a to bylo přemluvit Lucifera, aby mu dal Knihu kouzel. Moc dobře věděl, že Lucifer je velmi soutěživý, a tak se rozhodl, že mu dá hádanku.

Lucifer ho rád uvítal a jeho nabídku přijal s tím, že když hádanku uhádne on, bude mu muset Bertík sloužit celý svůj pekelný život.

Jakmile se dohodli, Bertík spustil: „Běžím, běžím, nemám dech. Přitom ležím na zádech. Kdo jsem?“ Lucifer přemýšlel a přemýšlel, ale nic nevymyslel. Uznal, že ho Bertík přechytračil a dal mu Knihu kouzel. Jakmile jí Bertík dostal, vyběhl z Luciferova zámku, našel si kouzlo, řekl zaříkadlo a během sekundy se objevil na zemi a byl z něho člověk. Asi se ptáte, co se s Bertíkem dělo dál. Tak si představte, že se z něho stal pekař a prodával to nejlepší pečivo nejen bohatým, ale i chudým lidem.

Příloha: Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až duben

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník	žák	čte literární texty přiměřené věku rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném seznamuje se základními literárními pojmy výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního prožitku, podle vyprávění, četby
9. ročník	žák	zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti, zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev	žák	své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a záměr sdělení
b) Ústní projev		před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho vystoupení nerušilo mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i obsahu, ovládá mimiku i gesta, rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc, různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

Vlastní práce

9. ročník

úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení

rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

2. ročník

postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec -

- 1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. třídy napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací
- 2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Únor -

- 3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Duben -

- 4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)
- 5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny
- 6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Květen-červen

- 7/ Realizace
 - A/ přítomni jsou všichni žáci 9. třídy a žáci 2. třídy
 - B/ mluvčí 9. roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.
 - C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3
 - D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/, pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční 18. 6. 2019.**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu: **Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy, nakreslí, namalují ilustraci k některé z pohádek. Nejlepší práce budou zveřejněny ve školním časopise. Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i do Prosečského zpravodaje.**

Zpracovala a projekt vedla: Mgr. Jana Pavlovičová